

Arrest

nr. 123 096 van 25 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERHAEGEN loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Ordzjonikidze (Ingoesjetië). Uw vader is van Ingoesje origine, uw moeder is een Tsjetsjeense. U woonde met hen samen in het dorp Assinovskaya (Tsjetsjenië). U bent ongehuwd.

Eind december 2011 werd A.M. op weg naar uw huis vermoord. Hij was een neef van u alsook een gewezen schoolgenoot. A.M. die programmeur van beroep was, zou die avond bij u langskomen om uw computer in te stellen. Hij had u die avond opgebeld om te melden dat hij zou komen. Zo ver kwam het echter niet. A.M., die ervan verdacht werd een rebel te zijn, werd die avond doodgeschoten door de ordediensten.

Na dit voorval kende u lange tijd geen problemen.

Begin maart 2013 veranderde dit. U werd toen in Ordzjonikidze, waar u bij uw tante op bezoek was, op straat tegenhouden door de FSB. U werd in een wagen gezet waarin vervolgens een gesprek plaatsvond. De FSB wees u in dit gesprek op uw banden met rebellen en confronteerde u hierbij met een opname van het telefoongesprek tussen A.M. en u. Ze verzochten u om informant te worden. Men verlangde dat u informatie zou inwinnen over de rebellen, onder andere over een zekere persoon met de naam "S.", en dat u deze informatie vervolgens zou rapporteren. U zou voor deze diensten betaald worden.

U weigerde dit voorstel en werd hierop met de dood bedreigd. Uiteindelijk werd u vrijgelaten met de woorden dat men u zou terugvinden en verplichten tot samenwerking.

Na uw gesprek met de FSB besloot u, op aanraden van uw ouders, te vluchten.

U nam hiertoe de trein naar Moskou.

Bij een tussenstop in Rostov werd u echter bij een doelgerichte actie door de politie van de trein gehaald. U werd vervolgens in een wagen met getinte ruiten geplaatst en naar een onbekende plaats gevoerd. Daar aangekomen werd u door medewerkers van de FSB met de dood bedreigd. U werd daarbij zwaar geslagen en op verschillende manieren onder druk gezet. Er werd van u geëist dat u informatie over de rebellen zou geven.

Wederom werd u voorgesteld om voor de FSB te beginnen werken. Ditmaal verlangde men van u dat u naar het bos zou gaan om u er aan te sluiten bij de rebellen. U diende bij hen te infiltreren. U zou daarvoor een militaire opleiding ontvangen van de FSB (men zou u leren schieten en leren explosieven maken). Men dreigde ermee uw ouders of uw broer te vermoorden in het geval u zou weigeren of ontsnappen. Onder druk stemde u in.

U werd hierna vrijgelaten en terug naar huis gestuurd. Uw intern paspoort werd in beslag gehouden.

U keerde vervolgens terug naar Ordzjonikidze, naar het huis van uw tante. Na uw terugkeer vertelde uw ouders wat er gebeurd was.

Enkele dagen na het voorval wendde u zich tot een ziekenhuis met verschillende klachten die u had opgelopen tijdens uw vasthouding. U werd gedurende enkele dagen opgenomen in het ziekenhuis. Na uw ontslag uit het ziekenhuis keerde u terug naar Ordzjonikidze.

Ongeveer een week na uw ontslag werd u opgebeld door de FSB. Men vroeg u naar Nazran te komen voor een ontmoeting. U gaf hier gevolg aan en ontmoette de FSB vervolgens in Nazran. De FSB liet u weten dat u niet geschikt bent om naar het bos te gaan maar wenste wederom dat u met hen zou samenwerken.

U ging akkoord maar wees erop dat u voorlopig nog niet hersteld was. U ging hierna terug naar het huis van uw tante.

In de namiddag ontvluchtte u het huis via de moestuin, aangezien het huis werd geobserveerd door de autoriteiten. U werd opgewacht door een wagen en naar Nazran gebracht.

Hiermee was uw vlucht naar België ingezet.

Na aankomst in Nazran nam u vervolgens de bus naar Moskou. In Moskou heeft u enkele nachten doorgebracht. Daarna heeft u vanuit Moskou de trein genomen naar Brest. U reisde hierbij met de medewerking van de wagonverantwoordelijke. In Brest werd u vervolgens in een vrachtwagen geplaatst en met deze vrachtwagen werd u naar België gesmokkeld.

Op 07/04/2013 kwam u aan in België.

Op 08/04/2013 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat u betreft dient vooraleerst te worden gesteld dat u expliciet ontkende dat uw problemen verbonden zijn met die van uw tante M.Y. (CGVS p.15). Wat uw eigen vluchtmotief betreft dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagde dit relaas aannemelijk te maken.

Zo moet in eerste instantie gewezen worden op het grote tijdsverloop tussen de moord op A.M. en de aanvang van uw problemen. De dood van A.M. dateert reeds van december 2011; u situeerde de aanvang van uw problemen pas in maart 2013.

Het tijdsverloop bedraagt aldus ongeveer anderhalf jaar.

Dit tijdsverloop is echter onaannemelijk, te meer gezien de omstandigheden rond de dood van A.M.. Zo blijkt uit uw verklaringen dat A.M. zowel een **familielid** als een gewezen **schoolgenoot** van u was.

Op de avond van zijn dood zou hij **op weg** zijn geweest **naar uw huis**. De autoriteiten waren hiervan op de hoogte aangezien zij het voorafgaand **telefoontje** van A.M. aan u hadden **onderscheept**. A.M. zou bovendien vlak **nabij uw huis** zijn gedood.

Uit objectieve informatie, te weten de artikels die u zelf aanbracht, blijkt verder dat er een **vuurgevecht** zou zijn voorafgegaan aan zijn dood. Zo zou de wagen van A.M. door de politie zijn gestopt voor een controle. A.M. zou hierop het vuur hebben geopend op de agenten. Hij werd gedood in het vuurgevecht dat hierop ontstond.

Uit het aangebrachte artikel blijkt verder dat zijn medepassagier kon vluchten en dat er een **zoektocht** naar deze persoon werd uitgevoerd. Ondanks deze feiten gaf u aan dat u vóór maart 2013 niet in contact gekomen bent met de autoriteiten en dat u een normaal leven leidde. U verklaarde zelfs dat u na de dood van A.M. niet ondervraagd werd door de autoriteiten (CGVS p.12,16).

Pas na verloop van anderhalf jaar zouden de autoriteiten u hebben opgezocht om u een aantal uitermate vage voorstellen te doen.

Zo verklaarde u over de eerste ontmoeting dat u gevraagd werd informatie te geven en iets interessants te vertellen. U voegde hieraan toe dat men van u verlangde dat u informatie over een zekere S., waarover u verder geen duiding kon geven, zou aanbrengen.

Over uw tweede ontmoeting verklaarde u bijkomend dat de FSB wou dat u naar het bos ging om u er aan te sluiten bij de rebellen.

Over uw derde ontmoeting (in Nazran) beweerde u dat de FSB had besloten, ondanks het voorgaande voorstel en het feit dat u reeds geruime tijd werd geobserveerd, dat u niet geschikt was om naar het bos te gaan. U verklaarde dat men nog steeds wou dat u met hen samenwerkte maar preciseerde daarbij niet wat dit dan inhield (CGVS p.12-14).

Nochtans mag men veronderstellen dat indien de FSB u, anderhalf jaar na de feiten, plots dermate sterk zou viseren hier concrete beweegredenen voor zouden zijn in plaats van vage verzoeken tot het bekomen van informatie. Dit te meer daar uit uw verklaringen blijkt dat u door de autoriteiten al geruime tijd zou zijn geobserveerd en men aldus al een inschatting had moeten kunnen maken van uw (beperkte) kennis van de rebellenbeweging.

Deze gang van zaken mist dan ook logica.

Ook het verloop van deze vervolging en uw reactie hierop is merkwaardig.

Zo wordt over uw eerste ontmoeting met de FSB vastgesteld dat u na hun voorstel en uw weigering hierop gewoon kon beschikken. Nochtans zou men tijdens het gesprek hebben gesteld dat men u zou vermoorden indien u niet akkoord zou gaan.

Deze dualiteit herhaalde zich hierna binnen uw verklaringen.

Zo verklaarde u, naar het einde van het gehoor toe, dat het eerste gesprek "correct" was verlopen (CGVS p.18).

Ook dit lijkt niet te rijmen met uw eerdere bewering dat men u met de dood bedreigde (CGVS p.12).

U verklaarde dat u na dit gesprek quasi onmiddellijk was gevlucht, al wist u niet meer juist of toen nog één of dagen thuis heeft verbleven. U zou vervolgens tijdens uw vlucht zijn opgepakt.

Ondanks het feit dat deze vlucht op uw onbetrouwbaarheid wijst zou de FSB u hierna een grotere, belangrijker taak hebben toevertrouwd. Zo werd u, zoals hierboven reeds vermeld, opgedragen bij de rebellen te infiltreren. U zou hiervoor zelfs een militaire opleiding (leren schieten en leren explosieven maken) krijgen (CGVS p.12-14).

Gezien uw eerdere vlucht en uw vermeende banden met de rebellen is dergelijk vertrouwen van de FSB misplaatst.

Deze handelingen sluiten dan ook aan bij de voorgaande vaststellingen over de werkwijze van de FSB.

Uw reactie op deze handelingen is evenmin logisch.

Zo blijkt uit uw relaas dat u na uw tweede ontmoeting, waarbij u zou zijn gefolterd (er onder meer medicatie bij u ingespoten die verlamming veroorzaakte; als tegengif diende u 10 tassen groene thee te drinken), naar huis terugkeerde.

Na uw vrijlating vluchtte u niet maar bleef u gewoon thuis.

Dit ondanks het feit dat u eerder reeds twee maal met de dood werd bedreigd, dat u na de eerste bedreiging reeds beslist had het land te verlaten en dat u ook nooit bereid bent geweest in te gaan op de vraag om informant te worden.

Enkele dagen later, toen u zich wat beter voelde, meldde u zich bij het ziekenhuis. U verbleef er enkele dagen (CGVS p.13-14).

Zoals blijkt uit het medisch attest dat u voorlegt werden er in het ziekenhuis geen zware aandoeningen vastgesteld.

Aldus kan uw medische toestand niet verklaren waarom u ditmaal niet op de vlucht sloeg.

Deze vreemde loop van gebeurtenissen zet zich vervolgens verder.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u zich daarna een derde maal aanbod bij de FSB, ondanks de voorgaande bedreigingen en foltering.

U werd op het risico gewezen en gaf aan dat u dat u bezorgd was om uw familie en dat het geen risico inhield als je aan hun wensen tegemoet kwam (CGVS p.20).

Gezien uw vlucht naar België en risico hiervan voor uw familieleden (zie infra) en de eerdere uitpattingen tijdens uw tweede ontmoeting met de FSB kan deze verklaring niet weerhouden worden. Verder werd u vastgesteld dat u na deze ontmoeting, die tot niets concreet leidde en die zonder incidenten zou zijn verlopen, dan onmiddellijk gevlucht zou zijn.

Dit verloop van gebeurtenissen is op zijn mist bizar te noemen en ondermijnt dan ook uw geloofwaardigheid.

In lijn hiermee ligt de vaststelling dat uw familieleden nog steeds in Assinovskaja verblijven (DVZ punt 14, punt 18).

Nochtans zou u, tijdens uw tweede ontmoeting met de FSB, zijn gezegd dat uw ouders en/of broer zouden worden vermoord indien u het voorstel tot samenwerking weigerde of indien u zou ontsnappen (CGVS p.14).

Uw vertrek naar België betekende aldus een groot veiligheidsrisico voor uw familie.

Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat hierbij stil gestaan werd. U gaf daarnaast aan dat de autoriteiten, langs hun kant, geen problemen veroorzaakten voor uw familie buiten het feit dat zij werden opgezocht en werden bedreigd (CGVS p.6, 20).

Ook deze gang van zaken is, zowel langs de kant van uw familie als langs de kant van de autoriteiten, bijzonder merkwaardig te noemen.

Zij wijst dan ook mede op de onwaarschijnlijkheid van uw relaas.

Ter staving van uw relaas legde u een medisch attest en kopieën van twee convocaties voor. Het medisch attest, waarvan hierboven al sprake, noemt daarbij de klachten die bij u werden vastgesteld. Er wordt echter geconstateerd dat het attest geen objectieve informatie bevat over de oorzaak van deze klachten.

Bij de anamnese wordt vermeld dat u op 08/03/2013 door onbekenden werd geslagen. De bron van deze informatie wordt echter niet vermeld waardoor dit kan zijn opgeschreven op basis van uw eigen verklaringen.

Aldus kan het attest niet gezien worden als een objectief bewijs van uw vervolging.

Wat de kopieën van de twee convocaties betreft wordt opgemerkt dat zij geen indicatie geven over de reden van uw oproep.

Zij vermelden louter dat u bij de ROVD van het Tsjetsjeense Sunzjenski district wordt opgeroepen in de hoedanigheid van verdachte. Aldus vormen ook zij geen bewijs van uw relaas.

Daarbij moet worden opgemerkt dat u onaannemelijk weinig geïnformeerd bleek te zijn over de inhoud van deze convocaties.

Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal gaf u aan dat u via uw familie vernomen had dat u tweemaal was geconvoceerd. U had het nieuws vernomen van uw tante M.Y. (O.V. 6.200.964) die in contact staat met uw ouders.

Op het ogenblik van het gehoor waren de kopieën van de convocaties nog niet in uw bezit.

Welnu, er werd bij u een algemene onwetendheid vastgesteld omtrent deze convocaties.

Zo bleek u vooraleerst niet te weten van welke dienst deze convocaties uitgingen, en of het om een Tsjetsjeense of Ingoesje dienst ging. U wist verder niet waarheen deze convocaties waren verstuurd, naar uw ouders in Tsjetsjenië of naar uw tante in Ingoesjetië. U vermoedde slechts dat ze naar uw officieel adres in Assinovskaya waren verstuurd.

Tot slot wist u niet of er op de convocaties een reden van oproep staat vermeld. U vermoedde van wel aangezien men, naar uw verklaring, geen blanco convocatie zal opsturen. (CGVS p.7-8).

Zoals hierboven reeds vermeld bevatten de convocaties geen indicatie over de reden van oproep.

Uw onwetendheid in al deze zaken is onaannemelijk.

Het feit dat u pas later in het bezit zou zijn gesteld van deze convocaties is hierbij geen verschonende grond.

Deze informatie is immers essentieel en er kan dan ook van worden uitgegaan dat zij werd doorgegeven door en aan uw familie.

Bovendien kan verwacht worden dat, indien dit in eerste instantie niet zou zijn gebeurd, de informatie later alsnog werd opgevraagd. Uit uw relaas blijkt wat dit betreft dat u het nieuws van de convocaties ongeveer een maand voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal zou hebben ontvangen (CGVS p.6) waardoor er voldoende tijd was om concrete informatie in te winnen.

Uw bewering dat u geen navraag geen gedaan (CGVS p.7) wijst op een gebrek aan belangstelling die uw vrees voor vervolging ondermijnt.

Al deze vaststellingen in rekening genomen moet besloten worden dat uw vluchtmotief onaannemelijk is.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen.

Het medisch attest en de beide convocaties werden hierboven reeds besproken.

U bracht daarnaast nog een kopie aan van uw intern paspoort (de eerste bladzijden) en uw geboorteakte. Deze documenten bevatten geen informatie die zou wijzen op uw vervolging.

Dit geldt eveneens voor de artikels met betrekking tot de dood van A.M.. Deze artikels handelen louter over zijn dood en leggen geen verband met uw vervolging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voer in zijn verzoekschrift van 20 januari 2014 een schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/7 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, een schending van artikel 4 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004 (hierna: Kwalificatierichtlijn), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) *juncto* artikel 13 EVRM, artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de rechten van verdediging.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal op basis van een objectief en zorgvuldig onderzoek, van hem de vluchtelingenstatus had moeten erkennen.

Hij meent dat de beslissing van de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 3) “*gestoeld is op subjectieve gevoelens*” die de gebeurtenissen die aan de basis liggen van zijn vlucht, als “merkwaardig” en “bizar” bestempeld.

Hij stelt dat de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 3) slechts door middel van “*loutere assumpties*” en veronderstellingen besluit tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, “*zonder verwijzing naar een bron of bewijsmateriaal*” en zonder “*objectieve informatie over bijvoorbeeld de werking en manier van rekrutering van de FSB*”.

Hij laat gelden dat de commissaris-generaal verzuimd heeft een objectief onderzoek naar de geloofwaardigheid van zijn verhaal te voeren.

Volgens verzoeker strookt de bestreden beslissing niet met het onderzoek naar de geloofwaardigheid, zoals voorgeschreven door UNHCR; hij citeert dienaangaande uit het rapport “*Beyond proof*” van UNHCR.

Verder is verzoeker van mening dat het uitsluiten van het medisch attest en de twee convocaties, door de commissaris-generaal “*zonder verdere onderzoeksdaden*”, niet van een zorgvuldig onderzoek getuigt. Volgens verzoeker dienen deze documenten minstens als een begin van bewijs te worden aanvaard, gezien de beslissing niet betwist dat verzoeker werd opgenomen in het ziekenhuis omwille van slagen door onbekenden en gezien evenmin de authenticiteit van de convocaties wordt betwist. Dienaangaande citeert verzoeker artikel 4.3 b) Kwalificatierichtlijn, artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en haalt hij arresten aan van het EHRM dd. 11 juli 2000, 21 januari 2011 en 2 oktober 2012.

Verzoeker wijst er verder op dat de commissaris-generaal voorbij is gegaan “*aan de kernvraag, namelijk of verzoeker voldoet aan de definitie van vluchteling*” in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. De commissaris-generaal heeft, aldus verzoeker, “*niet aangetoond waarom omwille van objectieve en gegronde informatie dient te worden getwijfeld aan de kern van het asielrelaas*” (zie verzoekschrift, p. 6). Verzoeker laat gelden dat in deze zaak ten minste twee elementen vaststaan, namelijk dat “*verzoeker afkomstig is uit Tsjetsjenië*” én dat hij “*mogelijks gezocht -of in elk geval benaderd werd door de FSB-omwille van zijn (vermeende) banden met rebellen*”. Hij besluit dat “*personen met dergelijk profiel wel degelijk een risico lopen ingeval van terugkeer*” (zie verzoekschrift, p. 7).

Verzoeker citeert ter staving van de risicovolle situatie in Tsjetsjenië voor personen met dergelijk profiel, uit een brief van de UNHCR van mei 2013, uit een verslag van de Commissaris voor Mensenrechten van de Raad van Europa van november 2009, uit ECRE-richtlijnen dd. 8 maart 2011 en uit het CEDOCA-rapport “*COI Focus Tsjetsjenië Veiligheidssituatie*” van 24 juni 2013.

Verzoeker stelt dat zo de bestreden beslissing lijkt te verwijzen naar voornoemde brief van UNHCR, deze zich niet in het administratief dossier bevindt waardoor hij ervan geen kennis kan nemen.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal aan hem de subsidiaire beschermingsstatus had moeten toekennen, omdat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Hij stelt “*dat Tsjetsjenen die terugkeren vanuit Europa, het risico lopen te worden ondervraagd en aangehouden*” en citeert dienaangaande uit de ECRE-richtlijnen van 8 maart 2011 en uit een bericht van de “*Danish Immigration Service*” van oktober 2011.

Verder stelt verzoeker dat zijn woonplaats Assinovskaya betrokken is in een strijd tussen de regio's Tsjetsjenië en Ingoesjetië. Dienaangaande verwijst hij naar artikelen van “*IHS Global Insight*” van 24 september 2013, van “*BBC*” van 30 augustus 2011 en van 19 april 2013 en van “*WPS: Defense & Security*” van 22 april 2013.

Hij besluit dat hij bij terugkeer naar zijn land het risico loopt te worden onderworpen aan foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, verboden door artikel 3 EVRM.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, bestrijdt verzoeker het onderzoek van de commissaris-generaal. Volgens verzoeker ging de commissaris-generaal niet op individuele wijze na of verzoeker aanspraak kon maken op bescherming op grond van artikel 48/4 § 2 b) vreemdelingenwet.

Aangaande artikel 48/4 § 2 c) vreemdelingenwet heeft de commissaris-generaal volgens verzoeker zich ertoe beperkt te stellen dat “*de situatie in Tsjetsjenië momenteel niet van die aard is om te kunnen spreken van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet*” (zie verzoekschrift, p. 10) zonder “*een individueel en zorgvuldig onderzoek naar het risico op ernstige schade*” te voeren.

Verzoeker vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de status van vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt hij de beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift *“Beyond Proof: Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report”* van mei 2013, een brief van UNHCR van 11 november 2009, *“Report following his visit to the Russian Federation (Chechen Republic and the Republic of Ingushetia)”* van de Commissaris voor Mensenrechten van de Europese Raad van november 2009, *“Guidelines on the treatment of Chechen Internationally Displaced Persons (IDPs), Asylum Seekers and Refugees in Europe”* van ECRE van 8 maart 2011, een bericht van het “Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation” van 14 maart 2013 en artikelen van “IHS Global Insight” van 24 september 2013, van “BBC” van 30 augustus 2011 en van 19 april 2013 en van “WPS: Defense & Security” van 22 april 2013.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielaanvraag van verzoeker, gelet op (i) het grote tijdsverloop tussen de moord in december 2011 op A.M., verzoekers neef, en de aanvang van de problemen van verzoeker begin maart 2013, terwijl uit verzoekers verklaringen blijkt dat A.M. een familielid en gewezen schoolgenoot was, dat A.M. bovendien op weg naar verzoekers huis vermoord werd, er voorafgaand een telefoontje tussen hen was geweest en er na het vuurgevecht, waarbij A.M. om het leven kwam, een zoektocht werd gevoerd naar de medepassagier van A.M. die kon vluchten (zie het verhoorverslag van 22 mei 2013, p. 12-16), en terwijl verzoeker na de dood van A.M. niet eens ondervraagd werd door de autoriteiten (zie het verhoorverslag, p. 12, 16); (ii) de onaannemelijk vage verklaringen die verzoeker aflegde omtrent de concrete beweegredenen van de FSB om hem na anderhalf jaar plots scherp begon te viseren, hoewel hij beweerde al geruime tijd te zijn geobserveerd door de autoriteiten (zie het verhoorverslag, p. 12-14); (iii) verzoekers onaannemelijke en incoherente verklaringen over zijn eerste

ontmoeting met de FSB (zie het verhoorverslag, p. 12, 18), zoals het feit dat hij gewoon kon beschikken na zijn eerste weigering om mee te werken met de FSB; (iv) het feit dat verzoeker na de tweede ontmoeting met de FSB, waarbij hij gefolterd werd, naar huis terugkeerde en niet vluchtte en zich, na zijn ziekenhuisopname, toch opnieuw aanbood bij de FSB (zie het verhoorverslag, p. 13, 14, 20); (v) de vaststelling dat verzoeker na de derde ontmoeting, die volgens hem zonder incidenten was verlopen, onmiddellijk gevlucht is (zie het verhoorverslag, p. 14, 15); (vi) het feit dat de familieleden van verzoeker nog steeds in het dorp Assinovskaja verblijven, hoewel de FSB had bedreigd verzoekers ouders en broer te vermoorden indien hij zou ontsnappen (zie het verhoorverslag, p. 14), en verzoeker niet bij dit veiligheidsrisico heeft stilgestaan en zelfs verklaarde dat de autoriteiten geen problemen veroorzaakten voor zijn familie buiten het feit dat ze werden opgezocht en werden bedreigd (zie het verhoorverslag, p. 6, 20).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift deze motivering door de commissaris-generaal afdoet als “*gestoeld op subjectieve gevoelens*”, “*loutere assumpties*” en veronderstellingen, “*zonder verwijzing naar een bron of bewijsmateriaal*” en zonder “*objectieve informatie over bijvoorbeeld de werking en manier van rekrutering van de FSB*” en stelt dat niet wordt aangetoond “*waarom omwille van objectieve en gegronde informatie dient te worden getwijfeld aan de kern van het asielrelaas*”, merkt de Raad op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, zoals *in casu*.

De Raad wijst erop dat door de asielinstanties geoordeeld wordt op grond van de feitelijke elementen zoals die worden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, wat hij *in casu* heeft nagelaten.

Er is slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en/of de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan verzoeker dan ook niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat vaststaat dat hij “*mogelijks gezocht -of in elk geval benaderd werd door de FSB-omwille van zijn (vermeende) banden met rebellen*”.

Zijn citaten over het risico voor “*personen met dergelijk profiel*”, zijnde personen afkomstig uit Tsjetsjenië die “*mogelijks gezocht -of in elk geval benaderd werd door de FSB- omwille van zijn (vermeende) banden met rebellen*”, -waarbij hij verwijst naar een brief van UNHCR van mei 2013, uit een verslag van de Commissaris voor Mensenrechten van de Raad van Europa van november 2009, uit ECRE-richtlijnen van 8 maart 2011 en uit het CEDOCA-rapport “*COI Focus Tsjetsjenië Veiligheidssituatie*” van 24 juni 2013-, zijn dan ook irrelevant.

Waar verzoeker aanvoert dat de beslissing van de commissaris-generaal lijkt te verwijzen naar voornoemde brief van UNHCR en opmerkt dat deze zich niet in het administratief dossier bevindt, waardoor hij hiervan geen kennis kan nemen, stelt de Raad vast dat dat het voor verzoeker relevante gedeelte van de betreffende brief van UNHCR wel degelijk uitvoering wordt geciteerd op in het CEDOCA-rapport “*COI Focus Tsjetsjenië Veiligheidssituatie*” (zie p. 8) in het administratief dossier.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat het uitsluiten van het medisch attest en de twee convocaties, “*zonder verdere onderzoeksdaden*”, niet van een zorgvuldig onderzoek in hoofde van de commissaris-generaal getuigt. Volgens verzoeker dienen deze documenten minstens als een begin van bewijs te worden aanvaard, gezien de bestreden beslissing niet betwist dat verzoeker werd opgenomen in het ziekenhuis omwille van slagen door onbekenden en gezien evenmin de authenticiteit van de convocaties wordt betwist.

De Raad stelt vast dat bedoeld medisch attest de klachten opnoemt die bij verzoeker werden vastgesteld en bij de anamnese vermeldt, dat verzoeker op 8 maart 2013 door onbekenden werd geslagen.

De Raad merkt evenwel op dat de arts vaststellingen kan doen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en -rekening houdend met zijn bevindingen- vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar dat de arts nooit met volledige

zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

Het attest mogelijks gebaseerd op verzoekers verklaringen, kan dan ook niet gezien worden als een objectief bewijs van zijn relaas.

Wat betreft de -fotokopieën van de- twee convocaties, wordt vooreerst opgemerkt dat ze geen indicatie geven over de zaak van de oproep; ze vermelden dat verzoeker bij de ROVD van het Tsjetsjeense Sunzjenski district wordt opgeroepen in de hoedanigheid van “verdachte”.

Bovendien bleek verzoeker onaannemelijk weinig geïnformeerd over de inhoud van deze convocaties. Tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde hij dat hij via zijn familie vernomen had dat hij tweemaal was geconvoceerd.

Verzoeker wist toen echter niet van welke dienst deze convocaties uitgingen, en of het om een Tsjetsjeense of Ingoesjetische dienst ging, noch waarnaar deze convocaties waren verstuurd -naar zijn ouders in Tsjetsjenië of naar zijn tante in Ingoesjetië-, noch of er op de convocaties een reden van oproep stond vermeld (zie het verhoorverslag, p. 7, 8).

Uit verzoekers verklaringen blijkt nochtans dat verzoeker het nieuws van de convocaties ongeveer een maand vóór zijn verhoor op het Commissariaat-generaal heeft hebben ontvangen (zie het verhoorverslag, p. 6) waardoor er voldoende tijd was om concrete informatie in te winnen; verzoeker beweerde echter dat hij geen navraag had gedaan (zie het verhoorverslag, p. 7).

Dat verzoeker van de inhoud van de convocaties, die hij aan de asielinstanties overlegt om een element van zijn asielrelaas te staven, dermate weinig op de hoogte is, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Van asielzoekers wordt immers verwacht dat ze belangstelling tonen en op de hoogte zijn voor de stavingstukken die ze zelf bijbrengen.

Het medisch attest en de twee convocaties kunnen verzoekers ongeloofwaardigheid niet herstellen gezien stukken slechts een ondersteunende werking hebben en niet in staat zijn ongeloofwaardige verklaringen geloofwaardig te maken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan “*dat Tsjetsjenen die terugkeren vanuit Europa, het risico lopen te worden ondervraagd en aangehouden*” en hij citeert dienaangaande opnieuw uit de ECRE-richtlijnen van 8 maart 2011 en uit een bericht van de “*Danish Immigration Service*” van oktober 2011.

Wat betreft verzoekers vrees voor ernstige problemen bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van het feit dat hij asiel heeft aangevraagd en/of in het buitenland heeft verbleven, is de Raad, op basis van de recentere informatie van 6 december 2012 toegevoegd aan de verweernota van de commissaris-generaal, van oordeel dat deze vrees niet gegrond is.

Enkele bronnen geven weliswaar aan dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen, maar gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezend vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.

Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren, op zich een risicogroep zouden vormen.

Noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië.

Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken

personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië.

Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden gevisieerd of kans liepen om gevisieerd te worden los van deze terugkeer. Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis vóór hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime).

Uit de informatie aan het administratief dossier toegevoegd door de commissaris-generaal, blijkt dus niet dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië, enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert, enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

De Raad besluit dat verzoeker aldus niet aannemelijk maakt dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van het feit dat hij asiel heeft aangevraagd en/of in het buitenland heeft verbleven.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), voormeld artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers stelling in zijn verzoekschrift dat zijn woonplaats Assinovskaya betrokken is in een strijd tussen de regio's Tsjetsjenië en Ingoesjetië, en zijn verwijzing naar artikelen van "IHS Global Insight" van 24 september 2013, van "BBC" van 30 augustus 2011 en van 19 april 2013 en van "WPS: Defense & Security" van 22 april 2013, toont niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van "COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie" dd. 24 juni 2013 stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms

niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

De stelling in zijn verzoekschrift dat Assinovskaya, zijn woonplaats, betrokken is in een strijd tussen de regio's Tsjetsjenië en Ingoesjetië en zijn verwijzing naar artikelen van "IHS Global Insight" van 24 september 2013, van "BBC" van 30 augustus 2011 en van 19 april 2013 en van "WPS: Defense & Security" van 22 april 2013, toont niet aan dat er in Tsjetsjenië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Waar verzoeker een schending van artikel 3 EVRM *juncto* 13 EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE